

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.,** se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, IČ: 25110161, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, č. j. 11 Ca 316/2009 – 36,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, č. j. 11 Ca 316/2009 – 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. ČOI 13649/2009/0100/3200/2009/Pe/Št, ze dne 31. 8. 2009 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (dále jen „správní orgán prvního stupně") ze dne 18. 5. 2009, č. j. ČOI 9442/2009/3000/SŘ/N. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí uložil žalobci podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále též „zákon o ochraně spotřebitele") pokutu ve výši 95 000 Kč, jelikož shledal, že žalobce:

1) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil povinnost uvedenou v § 3 písm. c) tohoto zákona tím, že dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž nesprávně účtoval v kontrolním nákupu zakoupený výrobek - film na DVD (na dokladě DVD SONY) částkou 20 Kč, místo správné ceny 9 Kč,

se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy. Tím vznikl rozdíl ve výši 11 Kč v neprospěch spotřebitele. Dne 17. 9. 2008 žalobce v prodejně KAUFLAND OD č. 7600 U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí, nesprávně účtoval v kontrolním nákupu zakoupený výrobek (topinkovač zn. Prima Casa 750 W) částkou 249 Kč, místo správné částky 199 Kč, se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy. Tím vznikl rozdíl ve výši 50 Kč v neprospěch spotřebitele.

2) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 9 odst. 1 téhož zákona tím, že dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND, Vlčnovská 2514, 688 01 Uherský Brod, neinformoval spotřebitele řádně před uzavřením kupní smlouvy a ani po uzavření kupní smlouvy se způsobem údržby (ošetřování) výrobku, který byl zakoupen do kontrolního nákupu (1 ks hrnková květina – mix venkovní květina Heestermix – p. 9 cm, prodejní cena 24,90 Kč).

3) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 10 odst. 1 písm. a) tohoto zákona tím, že dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND, fil. 2000, Sokolská 5300, 760 01 Zlín – Vršava nezajistil, aby 6 druhů jím prodávaných výrobků v počtu 33 kusů (2 ks dekorace – sova velká á 199 Kč/ks, 3 ks dekorace – sova střední á 99,90 Kč/ks, 4 ks dekorace – sova malá á 89,90 Kč/ks, 5 ks dekorace – ježek á 79,90 Kč/ks, 6 ks dekorace - ježek á 179 Kč/ks, 13 ks dekorace – ježek á 89,90 Kč/ks) bylo označeno označením výrobce nebo dovozce, popřípadě dodavatele.

4) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. g) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 11 odst. 1 tohoto zákona tím, že dne 11. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND č. 2010, ul Města Mayen č. 1496, 686 01 Uherské Hradiště nezajistil, aby u 2 druhů jím prodávaných výrobků v počtu 14 kusů (10 ks Bügeleisen Entkalker 250 ml á 9,- Kč/ks – informace o způsobu užití vč. Názvu výrobku uvedeno pouze německy a 4 ks dětská hra Filzlegespiel Haus & Garten á 9, - Kč – bezpečnostní pokyny a návod uveden pouze v němčině) byly informace poskytnuty v českém jazyce, nikoliv jazyce cizím (německy)

5) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 12 odst. 1 tohoto zákona tím, že

- dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND, fil 2000, Sokolská 5300, 760 01, Zlín – Vršava neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 8 druhů jím prodávaných výrobků (pánev Classic Ø 28 cm, bavlněný uzel střední 45001, míček PA 5545 latex, Olpran švihadlo s mechanickým počitadlem, Olpran sada odrazek, Olpran miniblikačka, VICI OCEAN MASTER rybí prsty 400 g, Lipton Ice Tea lemon 500 ml),

- dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 4 druhů jím prodávaných výrobků (kompot jablka Idaret, smetana 12 %, Jihočeské máslo, Olivia Tuk),

- dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND, Vlčňovská 2514, 688 01 Uherský Brod neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 16 druhů jím prodávaných výrobků (sítko na odkapávání konzerv, napařovací žehlička Prima Casa, košík s otvory 1/3, box OPTIMA s víkem, hrnek varný 6625 ml, sešit školní 564, chalupářské zápalky Mini, školní pero + 2 bombičky, blatník BMX 16" - 20", Bike oil mazací olej 100 ml, olpran rychloupínací klíče, dětská helma na kolo, Krušovice pivo lahvové Jubilejní ležák

extra hořký 0,5 l, Osram úsporná žárovka, ubrousky svačinové 711233, květinové truhlíky 1/24),

- dne 11. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD č. 7600, U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 5 druhů jím prodávaných výrobků (instantní nudlová polévka NASIAKO, rostlinný olej VITA BRÄNDLE 0,5 l, dětská čelenka KAMULINO, porcelánový hrnek BUBBLES II),

- dne 17. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD č. 7600, U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 5 druhů jím prodávaných výrobků (turbo kartáč SWIRL, svítilna LED FEN 4044, stolní mikrofon HAMA, koaxiální zásuvka rovná HAMA, zásobník na 12 CD),

- dne 1. 10. 2008 v prodejně KAUFLAND, provozovna Vsetín, Jesenická 301, 755 01 Vsetín, neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 11 druhů jím prodávaných výrobků (Březňák lahvové pivo 0,5 l, vykrajovací formičky, Dekor cukrářské písmo červené 25g, Dekor cukrářské písmo bílé 25g, Spiril sáčky do vysavače A 07, Spiril sáčky do vysavače X 28, Spiril sáčky do vysavače MX 96, školní pero + 2 bombičky, Concorde kuličkové pero 2 ks, Peha Crepp obinadlo 4 cm x 8m, Antipo spray na nohy 80 ml).

6) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona tím, že dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND, NC Čepkov, Tyršovo nábřeží 5496, 760 01 Zlín, cena u 1 druhu jím prodávaného výrobku v počtu 26 kusů (chléb toustový VITA STAR 250 g – deklarovaná cena na cenovce 5,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 10,90 Kč) budila zdání, že je nižší než jaká je ve skutečnosti, dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž cena u 3 druhů jím prodávaných výrobků v počtu 18 kusů (6 ks tlakový hrnec BELLY á 5 l - deklarovaná cena na cenovce 1199 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 1399 Kč, 4 ks Sada 5 misek deklarovaná cena na cenovce 400 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kod 499 Kč, hrnek JUMBO XXL - deklarovaná cena na cenovce 89,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 99 Kč) budila zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti

- dne 17. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD č. 7600, U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí, cena u 2 druhů jím prodávaného výrobku v počtu 17 kusů (12 ks Videokabel HAMA 1,5 m deklarovaná cena na cenovce 80 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 99,90 Kč, 5 ks Obracečka na palačinky FACKELMANN - deklarovaná cena na cenovce 42,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 49,90 Kč) budila zdání, že je nižší než jaká je ve skutečnosti,

- dne 1. 10. 2008 v prodejně KAUFLAND, provozovna Vsetín, Jesenická 301, 755 01 Vsetín, cena u 6 druhů jím prodávaných výrobků v počtu 57 kusů (16 ks Nálepka CZ - stříbrná deklarovaná cena na cenovce 79,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 99,90 Kč, 4 ks Scholl vložky do bot Ai – Pilo - deklarovaná cena na cenovce 189 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 215 Kč, 4 ks Scholl – vložky do bot proti zápachu, deklarovaná cena na cenovce 119 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 159 Kč, 8 ks Scholl – vložky do bot Insoles, deklarovaná cena na cenovce 159 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 169 Kč, 6 ks Scholl – vložky do bot Party Feel deklarovaná cena na cenovce 119 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 169 Kč, 19 ks Scholl – pilník na paty deklarovaná cena na cenovce 159 Kč, ověřeno

registrační pokladnou přes čárový kód 169 Kč) budila zdání, že je nižší než jaká je ve skutečnosti.

7) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 15 odst. 2 tohoto zákona tím, že dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUFLAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž, na žádost spotřebitele (pracovníka ČOI) nevyplnil řádně záruční list, neboť vydal prostřednictvím pracovnice provozovny záruční list (pokladní doklad) na zakoupený výrobek (1ks sendvičovač PRIMA Casa bílý), který však neobsahoval rozsah, resp. dobu platnosti záruky 3 roky, která byla na výrobku stanovena.

V odvolání žalobce zejména namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je věcně nesprávné, spočívá na nesprávném právním posouzení věci, je v rozporu se skutečným stavem a provedenými důkazy, nemá oporu v provedeném dokazování, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné.

S tímto závěrem žalobce se žalovaný neztotožnil, neboť by ve svém důsledky znamenal úplnou negaci poctivosti prodeje, jako základního postulátu prodávajících.

V odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí žalovaný námitkám žalobce nepřisvědčil, neboť shledal, že nejsou opřeny o řádnou argumentaci. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu se skutečným stavem a provedenými důkazy, popřípadě, že nemá oporu v provedeném dokazování, žalovaný uvedl, že namísto toho, aby žalobce vytýkaný rozpor se skutečným stavem a provedenými důkazy konkretizoval, zabývá se v podaném odvolání obsáhle otázkou, zda správním orgánem zjištěné porušení povinnosti poctivosti prodeje na dvou ze sedmi kontrolovaných provozoven prodávajícího, a u 2 ze 102 kontrolovaných druhů výrobků, je počet natolik vysoký, aby měl rozhodující vliv na zvýšení pokuty.

K námitce žalobce, že nelze k jeho tíži přičítat skutečnost, že se obdobného jednání dopustil již v minulosti, žalovaný uvedl, že shledal-li správní orgán, že jednání naplňující skutkovou podstatu výše uvedených správních deliktů se žalobce dopouští opakovaně a ještě k tomu na stejných provozovnách, musel k této okolnosti přihlédnout jako k přitěžující, a to zejména při úvaze, zda předchozí sankce splnila svůj účel. Žalovaný navíc zmínil, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze učinit závěr, že by správní orgán sankcionoval žalobce znovu za totéž deliktní jednání zjištěné v minulosti, ale vyplývá z něj pouze, že se správní orgán v rámci nezbytné úvahy o výši a přiměřenosti sankce zcela správně zabýval rovněž otázkou, zda v minulosti uložená pokuta byla dostatečně odrazující, aby se žalobce napříště deliktního jednání zdržel a současně dostatečně účinná, aby jej přiměla k přijetí adekvátních opatření vedoucích k odstranění nedostatků a to včetně jejich příčin.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou spatřoval v tom, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci, spočívá na nesprávném právním posouzení, nemá náležitosti stanovené zákonem, je

nepřezkoumatelné a byla jím žalobci uložena nepřiměřená pokuta. V důsledku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech účastníka řízení, a to zejména na právu moci rozhodnutí správního orgánu řádně a úplně přezkoumat a na základě řádného a úplného přezkoumání brojit proti postupu správních orgánů. Ohledně porušení povinnosti stanovené v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele žalobce zopakoval, že správnost účtování byla zkontrolována celkem u 102 druhů výrobků a závada byla zjištěna pouze u 2 druhů. Podle žalobce tak byl nedostatek zjištěn u velmi malého počtu výrobků (necelé 2 % z celkového počtu kontrolovaných výrobků) a v malém počtu prodejen, které byly předmětem kontroly (2 ze 7 prodejen) a proto je nutno porušení povinnosti považovat za méně závažné. Žalobce dále namítal, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, když shledal, že spotřebiteli měla vzniknout škoda v celkové výši 61 Kč, což hodnotil v neprospěch žalobce. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu č. R 55/71 a konstatoval, že škodou nemůže být skutečnost, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku na prodejně proti jeho skutečné ceně tak, jak byla zadána v pokladním systému. Názor žalovaného, že odstranitelnost škody je problematická, pokud spotřebitel na nesprávnost při účtování ihned neupozorní, není podle žalobce správný, neboť kdykoli po zúčtování se spotřebitel může obrátit na kteréhokoli pracovníka informací ohledně vzniku takového rozdílu a po vrácení výrobku, jehož cena dle názoru spotřebitele neodpovídá skutečnosti, peníze spotřebiteli budou ihned navráceny. V případě následku porušení § 15 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele spočívajícího podle žalovaného v tom, že žalobce řádně nevyplnil záruční list, když nevyplnil prodloužený rozsah záruky nad zákonem obecně stanovený rozsah, čímž se spotřebitel dostává do důkazní nouze při uplatnění práva z odpovědnosti za vady výrobku po obecné záruční době, žalobce namítal, že uvedený závěr je toliko hypotézou a fabulací žalovaného, která nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a je i v rozporu se skutečným stavem věci.

Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nepostupoval řádně a nehodnotil skutečnosti jak v neprospěch tak i ve prospěch žalobce a že pro potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyly dány zákonné předpoklady. Pokud by žalovaný opravdu hodnotil skutečnosti, které byly vzaty ve prospěch účastníka řízení, tak by nutně muselo dojít ke změně výše pokuty.

Uloženou pokutu označil žalobce za zcela nepřiměřenou také proto, že se jednalo o malé množství výrobků, u kterých byl nedostatek zjištěn v poměru k celkovému počtu kontrolovaných výrobků, jakož k celkovému počtu výrobků uváděných žalobcem do prodeje a o malé množství prodejen, ve kterých bylo zjištěno protiprávní jednání v poměru k celkovému počtu kontrolovaných prodejen. Žalobce uzavřel, že nebyly dány podmínky pro to, aby žalovaný napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné. Navrhl, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit k rukám jeho zástupce náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 4. 2008, č. j. 11 Ca 316/2009 – 36, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal, na základě jakých konkrétních skutkových a právních důvodů dospěl k závěru o tom, že k protiprávnímu jednání nepochybně došlo a že protiprávním jednáním žalobce byly

poškozovány společné zájmy spotřebitelů. Jako jedno z možných hledisek posouzení míry závažnosti protiprávního jednání účastníka správního řízení zvolil skutečnost, že na každé ze sedmi kontrolovaných prodejen žalobce bylo při kontrolách uskutečněných v průběhu celého měsíce prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele a takové zjištění lze jen stěží považovat za bagatelní. Žalovaný vzal rovněž v úvahu, že zjištěné cenové rozdíly se pohybovaly od 5 Kč až do 200 Kč za výrobek, avšak vždy a bez výjimky v neprospěch spotřebitele a v součtu překročily částku 3 200 Kč. Za takových okolností není na místě argumentace žalobce, že při hodnocení závažnosti spáchaných správních deliktů se jedná o zanedbatelné odchylky vzhledem k celkovému počtu výrobků nabízených spotřebitelům. Městský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že platná právní úprava koncipuje odpovědnost žalobce za nesplnění informačních povinností jako odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost bez ohledu za zavinění. Z tohoto důvodu městský soud přisvědčil závěrům žalovaného, že bylo na žalobci, aby své vnitřní poměry a podmínky prodeje zajišťoval takovým způsobem, aby mu umožňovaly plnit jeho právní povinnosti v souladu s platnými právní předpisy a aby případné vzniklé nedostatky v nich v konečném důsledku nepoškozovaly zákonem chráněné zájmy, tj. v daném případě zájem na řádném plnění povinností prodávajícího, ať již se jedná o povinnost poctivého prodeje anebo povinnost informační. Námitky, že nesplnění informační povinnosti bylo odůvodněné či zcela zanedbatelné ve vztahu k množství výrobků se správnou cenou a neúmyslné, nejsou na místě, neboť by v konečném důsledku znamenaly nelogický závěr, že čím více prodávající prodává různých výrobků a čím širší je jím nabízený sortiment zboží, tím více se snižuje míra jeho odpovědnosti za porušení povinností upravených zákonem na ochranu spotřebitele, neboť by tento rozsah nabízených výrobků byl polehčující okolností ve vztahu k ukládané sankci.

Z obdobných důvodů neshledal městský soud důvodnou ani žalobní námitku, ve které žalobce namítal, že kdyby žalovaný řádně hodnotil skutečnosti, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, tj. i ty, které byly vzaty ve prospěch účastníka řízení, nutně by musel dojít ke změně výše pokuty (zřejmě ve smyslu jejího snížení). Městský soud shledal, že se žalovaný s touto argumentací vypořádal dostatečně. Nedůvodnou shledal městský soud rovněž žalobní námitku, že výše uložené pokuty je nepřiměřená. Uvedl, že tento žalobní bod žalobce v podané žalobě nijak blíže nerozvedl, neuvedl, v čem spatřuje nepřiměřenost pokuty. Vzhledem k tomu, že správní orgán mohl podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele uložit za uvedené jednání pokutu až do výše 5 000 000 Kč, nelze podle městského soudu než uvedenou námitku odmítnout jako neopodstatněnou.

Námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí o odvolání je nezákonné, protože v průběhu správního řízení došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech účastníka řízení, zejména na právu „moci rozhodnutí správního orgánu řádně a úplně přezkoumat a na základě takového přezkoumání brojit proti postupu správních orgánů" shledal městský soud zcela obecnou, nekonkrétní a v podstatě nepřezkoumatelnou. Žalobce totiž nijak blíže nevysvětlil, jakým způsobem byl zkrácen na svých právech, jakým způsobem byl zbaven či omezen ve svém právu přezkoumat rozhodnutí správního orgánu a v čem mu nebylo umožněno brojit proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podáním řádného opravného prostředku.

K žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně městský soud uvedl, že tyto námitky nepodléhají soudnímu přezkumu, což vyplývá z ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.") a § 68 písm. a) téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost, v níž namítal, že městský soud se s námitkou týkající se porušení ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, čímž mělo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona vůbec nevypořádal, přičemž navíc tuto námitku odůvodnil jinou skutkovou podstatou uvedenou v § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele. Podle názoru stěžovatele tak městský soud pod výše uvedenou skutkovou podstatu podřadil úplně jiný správní delikt a jeho rozhodnutí tak je nutno považovat za nepřezkoumatelné. V této souvislosti stěžovatel konstatoval, že z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že mezi principy řádného a spravedlivého procesu, jež vylučují libovůli při rozhodování soudů, patří mj. povinnost soudů své rozsudky odůvodnit náležitým způsobem a vypořádat se se všemi námitkami.

Stěžovatel městskému soudu dále vytýkal, že pouze přejal odůvodnění žalovaného a zopakoval jeho úvahu ve vztahu k výši uložené pokuty. Podle názoru žalobce městský soud stejně jako žalovaný chybně podřadil hledisku povahy protiprávního jednání samotnou skutkovou podstatu správního deliktu. Žalobce má za to, že hodnocením této skutečnosti v rámci výše uložené pokuty se žalovaný i soud dopustili porušení zásady zákazu dvojího přičítání k tíži žalobce. Jestliže totiž závažnost zásahu do práv spotřebitele nachází výraz v sazbě pokuty, nelze ji k tíži účastníka řízení přičítat podruhé při ukládání konkrétní výše pokuty.

Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že *„skutečnosti, které jsou zvažovány ve prospěch účastníka řízení, však mají vždy povahu podpůrnou a nemohou zastřít skutečnost, že konkrétní správní delikt byl spáchán"*, jelikož má za to, že polehčující a přitěžující okolnosti případů mají velký význam při rozhodování o výši ukládané pokuty, jak ostatně vyplývá také z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 – 84). Přitěžující a polehčující okolnosti je potřeba hodnotit, vypořádat a odůvodnit vždy. Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného a městského soudu, že jsou svou povahou podpůrné.

Ohledně výše uložené pokuty stěžovatel namítal její zcela zjevnou nepřezkoumatelnost, neboť nedošlo k žádnému škodlivému následku a doba trvání skutku nebyla správním orgánem vůbec hodnocena. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán prvního stupně se nezabýval řádně kritérii podle § 12 odst. 1 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci a že jeho rozhodnutí je pro tento nedostatek nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel tak má za to, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání žalovaným a potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K hledisku závažnosti protiprávního jednání správní orgán prvního stupně pouze uvedl skutečnost naplňující znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu (neplnění povinností uložených v zájmu spotřebitele, které spočívají v informování spotřebitele o ceně prodávaných výrobků dříve, než vstoupí v jednání o jejich případné koupi), kterým

správní orgán prvního stupně vyjádřil pouze jinými slovy, co je chráněným zájem a tedy objektem skutkové podstaty správního deliktu. Také toto je podle stěžovatele skutečnost obsažená již ve znaku skutkové podstaty správního deliktu, rozhodná pro posouzení, zda ke správnímu deliktu došlo či nikoliv a pro určení sazby, ve které má být konkrétní pokuta uložena. Městský soud podle názoru stěžovatele pochybil, když souhlasil s názorem žalovaného správního orgánu, aniž tuto úvahu nějak odůvodnil.

Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že žalovaný k hledisku následku protiprávního jednání uvedl, že spotřebiteli měla vzniknout újma, jejíž celková hodnota činí 61 Kč. Stěžovatel však setrvává na tom, že nemůže být újmou skutečnost, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku na prodejně proti jeho skutečné ceně tak, jak byla zadána v pokladním systému. Také názor žalovaného, že pokud spotřebitel na nesprávnost neupozorní ihned při účtování, je odstranitelnost škody problematická, není správný, neboť kdykoli po zúčtování se spotřebitel může obrátit na kteréhokoli pracovníka informací ohledně vzniku takového rozdílu a po vrácení výrobku, jehož cena podle názoru spotřebitele neodpovídá skutečnosti, budou peníze spotřebiteli ihned navráceny. Toto neúplné zjištění skutečného stavu věci však vedlo správní orgán ke zvýšení pokuty. Městský soud bez dalšího tuto skutečnost akceptoval.

Stejně jako již v žalobě stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas s tím, jakým způsobem žalovaný hodnotil řádné nevyplnění záručního listu.

Stěžovatel opakuje, že správní orgán nemůže přičítat k jeho tíži skutečnost, že se obdobného jednání dopustil již v minulosti. To by bylo porušením zásady „ne bis in idem", nadto konkrétně tyto případy nijak nespecifikuje a neuvádí, kdy a jakým rozhodnutím měl být stěžovatel potrestán.

Stěžovatel dále namítal nesprávnost závěru městského soudu, že v případě žalobní námitky týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty neuvedl, v čem konkrétně spatřuje její nepřiměřenost. Má za to, že v žalobě jasně uvedl v čem spatřuje její nepřiměřenost (nesprávný postup správních orgánů obou stupňů, žalobci bylo ve všech případech vytýkáno toliko porušení informačních povinnosti, jednalo se o malé množství výrobků u kterých byl nedostatek zjištěn).

Napadený rozsudek městského soudu označil za nesprávný pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pro nesprávné posouzení věci správními orgány obou stupňů, nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí pro nedostatek důvodů a absenci náležitostí stanovených zákonem, čímž se stal rozsudek soudu, který tyto závěry přejal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, č. j. 11 Ca 316/2009 – 36, zrušil, věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení k rukám zástupce stěžovatele.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel v podané kasační stížnosti odkazuje na zákon o České obchodní inspekci, tj. na zákon, který

s právním posouzením předmětné věci bezprostředně nesouvisí. Dále pak uvedl, že stěžovatelova argumentace směřující proti právnímu posouzení věci nevychází z důvodů uvedených v napadeném rozsudku, ale do značné míry z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a to ještě z rozhodnutí původního, které bylo již dříve zrušeno. Uzavřel, že důvody předestřené v kasační stížnosti nepovažuje za dostatečné pro zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněných důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost jednotlivých námitek podané kasační stížnosti, přičemž v případě námitky stěžovatele, že správní orgán nemůže brát k jeho tíži skutečnost, že se obdobného jednání dopustil již v minulosti, neboť by tak došlo k porušení zásady „ne bis in idem" shledal, že tato námitka je poprvé uvedena až v kasační stížnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání*

tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004, www.nssoud.cz).

Z této obecné zásady však platí výjimky a to ve vztahu ke skutečnostem, k nimž soud musí přihlédnout ex offo. Mezi ně patří i jeden z vůdčích principů správního trestání, tj. zásada „ne bis in idem“, k níž soud musí přihlédnout z úřední povinnosti a hledat takové řešení, které by bylo ústavně konformní a nezasahující ústavně zaručené právo stěžovatele nebýt dvakrát postižen za tentýž skutek - delikt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142).

S ohledem na uvedené se Nejvyšší správní soud musel z úřední povinnosti zabývat v tomto směru uplatněnou námitkou stěžovatele, ačkoliv nebyla uplatněna v žalobě ale až v kasační stížnosti a neshledal ji důvodnou. Nejvyšší správní soud se totiž ztotožňuje s názorem žalovaného i městského soudu, že opakované páchání správních deliktů ze strany stěžovatele je třeba považovat za přitěžující skutečnost. Opakované páchání správních deliktů nasvědčuje tomu, že předchozí sankce uložené za správní delikty nevedly stěžovatele k tomu, aby změnil své chování a přijal opatření, která zajistí, aby ke spáchání správních deliktů již nadále nedocházelo. Zohlednění této skutečnosti jako přitěžující však není v žádném případě porušení zásady „ne bis in idem”, neboť v posuzované věci byl stěžovateli uložen trest pouze za správní delikty, které byly zjištěny v tomto správním řízení, tedy v tom, jež předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného, a nikoliv za správní delikty, jichž se dopustil již dříve; za tyto předchozí delikty v tomto řízení stěžovatel trestán nebyl.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že městský soud se vůbec nevypořádal s námitkou týkající se porušení ustanovení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele [čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona], přičemž navíc tuto námitku odůvodnil jinou skutkovou podstatou uvedenou v § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele.

V tomto bodě stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud se proto musel nejprve zabývat touto námitkou, neboť pokud by byla důvodná, pak by již tato okolnost musela vést ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

Podle setrvalé judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudů odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům, které představují součást práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního státu podle čl. 1 Ústavy České republiky, a vylučují libovůli při rozhodování. Tato povinnost je pro správní soudnictví upravena v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky o tom, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. nález Ústavního soudu

ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

Uvedená stálá judikatura Ústavního soudu našla svůj odraz i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93). Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou či významnou. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či skutkových, její nesprávnost spočívá.

V případě zmíněné námitky stěžovatele týkající se porušení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku zopakoval závěry správních orgánů a uzavřel, že tuto námitku neshledal důvodnou. Městský neuvedl žádné důvody, či úvahy, na základě kterých k tomuto závěru dospěl. Následně se v odůvodnění rozsudku zabýval již jen skutkovou podstatou správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, což je však zcela jiný správní delikt než správní delikt uvedený v § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona

K posouzení této námitky pokládá Nejvyšší správní soud za potřebné na tomto místě ocitovat relevantní ustanovení zákona o ochraně spotřebitele.

Podle § 3 písm. c) tohoto zákona, je *prodávající povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodávaných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.*

Podle § 12 odst. 1 téhož zákona, *je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informaci o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*

Podle § 24 odst. 7 písm. a) téhož zákona *se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3.*

Podle písm. h) téhož ustanovení *se prodávající dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.*

Z uvedeného přehledu je patrno, že námitkou stěžovatele týkající se porušení § 3 písm. c) cit. zákona, tj. povinnosti správně účtovat cenu při prodeji výrobku se nemohl městský soud vypořádat odkazem na § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, neboť ten se týká zcela jiného správního deliktu a to porušení informační povinnosti o ceně výrobku (§ 12 cit. zákona) a nikoli povinnosti poctivého prodeje výrobku ve smyslu § 3 téhož zákona. Tato skutečnost spolu s absencí úvah ve vztahu k porušení § 3 písm. c) cit. zákona stěžovatelem, činí rozsudek městského soudu v tomto ohledu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a shora uvedené námitce stěžovatele tudíž bylo nutno přisvědčit.

Z obsahu kasační stížnosti dále vyplývá, že stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřoval také v jiných důvodech. Stěžovatel totiž namítal také to, že městský soud pouze přejal odůvodnění žalovaného a zopakoval jeho úvahu ve vztahu k výši uložené pokuty. Z odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud se s žalobní námitkou stěžovatele týkající se výše uložené pokuty vypořádal tak, že skutečně jen zopakoval argumentaci žalovaného ve vztahu k výši uložené pokuty a předeslal, že s touto argumentací souhlasí a pokládá ji za dostatečnou. Ztotožnil se s tím, že závažnost zjištěného správního deliktu (deliktů) je třeba hodnotit komplexně a v případech týkajících se ochrany spotřebitele s odpovídajícím respektováním toho, že spotřebitel je bezesporu oním slabším článkem smluvního vztahu. Zopakoval rovněž, že žalovaný vycházel z toho, že z hodnocení skutečností zvažovaných ve prospěch účastníka řízení je na uvážení kontrolního správního orgánu, protože ten může nejlépe zhodnotit, jak kontrolovaná osoba napomáhala správnímu orgánu při objasňování deliktu, či jak se přičinila o odstraňování škodlivých následků deliktů, pokud vznikly, jaká oprávnění k nápravě přijala a realizovala apod. Za určující považoval skutečnost, že byl porušen zákon a že správní delikt byl jednáním žalobce spáchán. Shodně se žalovaným rovněž uvedl, že skutečnosti, které jsou zvažovány ve prospěch účastníka řízení mají vždy povahu podpůrnou a nemohou zastřít skutečnost, že správní delikt byl spáchán.

Se stěžovatel lze souhlasit v tom, že soud stejně jako žalovaný chybně podřadil hledisku povahy protiprávního jednání, které je významné při úvaze o výši pokuty, samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, neboť v rámci úvah o výši uložené pokuty hodnotil i to, že byl porušen zákon a že správní delikt byl vůbec spáchán, což označil za určující. Tím se soud stejně jako žalovaný dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť ohrožení oprávněného zájmu spotřebitele je předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, ale netýká se úvah o výši uložené pokuty.

V souvislosti s touto námitkou stěžovatel rovněž městskému soudu vytýkal, že vycházel z nesprávného a nepravdivého konstatování, že v případě žalobní námitky týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně spatřuje její nepřiměřenost. Stěžovatel totiž v žalobě jasně uvedl důvody nepřiměřenosti výše uložené pokuty (nesprávný postup správních orgánů obou stupňů, stěžovateli bylo ve všech případech vytýkáno toliko porušení informačních povinnosti, jednalo se o malé množství výrobků, u kterých byl nedostatek zjištěn).

Také této námitce stěžovatele musel Nejvyšší správní soud přisvědčit. Městský soud v Praze totiž v odůvodnění napadeného rozsudku skutečně uvedl, že žalobce žalobní bod týkající se nepřiměřenosti výše uložené pokuty nijak blíže nerozvedl. Tento závěr městského soudu však neodpovídá obsahu spisu, neboť stěžovatel v žalobě skutečně uvedl konkrétní důvody pro které považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou, když konstatoval, že *„žalobce považuje pokutu za nepřiměřenou i z toho důvodu, že žalobci je ve všech případech vytýkáno toliko porušení informační povinnosti. Žalobce nerozporuje, že se jedná o povinnost, která je uložena zákonem a kterou je žalobce povinen dodržovat. Žalobce tak považuje za nesporné, že se jedná o povinnost která typově patří k povinnostem, jejíž porušování je nutno považovat za méně závažné. Uloženou pokutu pak považuje žalobce za nepřiměřenou rovněž z důvodu, že se jednalo o malé množství výrobků, u kterých byl nedostatek zjištěn v poměru k celkovému počtu kontrolovaných výrobků, jakož k celkovému počtu výrobků uváděných žalobcem do prodeje a o malé množství prodejen, ve kterých bylo zjištěno protiprávní jednání v poměru k celkovému počtu kontrolovaných prodejen."*

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbývá než uzavřít, že se městský soud patřičně nevypořádal s uvedenou žalobní námitkou stěžovatele. Jediný jeho argument, že s ohledem na horní hranici sazby užité sankce (500 000 Kč) lze pokládat námitky týkající se nepřiměřenosti výše pokuty za neopodstatněné, nemůže zhojit skutečnost, že městský soud se s argumentací stěžovatele uplatněnou v žalobě vůbec nevypořádal, když ji zřejmě přehlédl. Městský soud byl přitom povinen tyto námitky posoudit a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi vypořádat. Nejvyšší správní soud dodává, že přezkumu přiměřenosti (adekvátnosti) výše uložené pokuty je nutno obecně věnovat velkou pozornost a důkladně se jí zabývat, neboť samotná výše pokuty představuje přímý zásah do majetkové sféry trestaného subjektu; ten však nesmí být nepřiměřený, byť se výše pokuty pohybuje při dolní hranici zákonného rozmezí.

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud i z tohoto důvodu kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze, za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], není možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovémuto rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

Nejvyšší správní soud však přesto nad rámec potřebného odůvodnění poznamenává, že ostatní úvahy městského soudu ohledně dalších žalobních námitek stěžovatele, zejména ve vztahu k naplnění jednotlivých skutkových podstat správních deliktů uvedených v § 24 odst. 7, zákona o ochraně spotřebitele, pokládá za správné, nehledě k tomu, že stěžovatel nezpochybňoval, že se všech ve výroku rozhodnutí žalované uvedených správních deliktů dopustil. Veškeré jeho námitky se týkají v podstatě jen výše uložené pokuty a její nepřiměřenosti.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na městském soudu tedy nyní bude, aby se řádně vypořádal se s námitkami stěžovatele týkajícími se nepřiměřené výše uložené pokuty a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil a to nikoliv paušálně či převzetím argumentů žalovaného, jak tomu bylo v posuzovaném rozsudku.

V novém rozhodnutí ve věci městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu